

Arrest

nr. 186 720 van 12 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zweedse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 juli 2016, als werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 23 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 30 januari 2017 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27.07.2016 werd ingediend door:

Naam: [H.E.J.]

[...]

Nationaliteit: Zweden

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 27.07.2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: inschrijvingsbewijs VDAB, bewijzen sollicitaties, bewijs gevolgde lessen en studentenjob in Zweden, diploma's, interimcontracten en loonfiches.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene slechts gewerkt heeft tot 12.09.2016. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit ogenblik is tewerkgesteld. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan betrokkene uiteraard de inschrijving niet genieten als werknemer (art.50, §1 van het KB van 08.10.1981). Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene bewijst ingeschreven te zijn bij de VDAB en gesolliciteerd te hebben naar een job. Zij bewijst aan de hand van de bewijsstukken bijgevolg wel te voldoen aan de eerste vereiste maar zij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Het is niet omdat betrokkene reeds eerder de kans heeft gekregen om een beperkte periode (6 dagen) te werken, dat de kans op tewerkstelling zich in de toekomst hoe dan ook zal herhalen. Betrokkene is er na 12.09.2016 niet meer in geslaagd om nog te werken (zo blijkt uit navraag RSZ), zelfs niet via interim of op proef. Dit doet niet meteen het beste vermoeden omtrent de tewerkstellingskansen van betrokkene. Verder zit er nergens in het dossier enige informatie omtrent een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art.40, §4, 1°lid, 1° van de wet van 15.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 27.07.2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"De bestreden beslissing schendt volgende bepalingen van de Vreemdelingenwet:

Art. 42. 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning

bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

8.

De vraag dient gesteld te worden of de beslissing binnen de 6 maanden tot stand dient te komen, dan wel ter kennis gebracht te zijn.

Het geciteerde art. 42 § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, *Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA*, C106/89).

Inspiratie voor interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, kan worden gevonden in art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29.04.14:

Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden.

Het artikel 10.1 van de betreffende richtlijn is van toepassing op de familieleden van de burger van de Unie, doch, a fortiori (minstens per analogiam) geldt de inhoud (en de hierin voorziene termijn) ook voor de EU-burgers zelf.

Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is.

Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de 6 maanden (ingevolge recente wetwijziging 9 maanden geworden) dient "getroffen en betekend".

Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de voorgeschreven termijn niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing.

9.

In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 30 januari 2017, dit is drie dagen later dan de termijn van 6 maanden sedert de aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende op 27 juli 2016.

Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris derhalve gehouden tot afgifte van de verblijfskaart."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet slechts bepaalt dat het verblijfsrecht van een burger van de Unie zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum waarop deze burger een aanvraag hiertoe indiende dient te worden erkend. Dit wetsartikel op zich voorziet niet dat een burger van de Unie enig recht op verblijf zo kunnen laten gelden louter omdat hem niet binnen voormelde termijn een beslissing van verweerder omtrent zijn verblijfsaanvraag ter kennis werd gebracht. De gevallen waarin een burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden zijn uitdrukkelijk door de wetgever vastgelegd in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan één de voorwaarden die door de wetgever zijn bepaald om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten als werkzoekende.

In artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van

de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) kan voorts slechts worden gelezen dat verweerder ten aanzien van een burger van de Unie die een recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft het bestaan van dit recht binnen de zes maanden moet vaststellen en materialiseren door de afgifte van een document. In deze bepaling kan niet worden gelezen dat een burger van de Unie ten aanzien van wie binnen een termijn van zes maanden werd vastgesteld dat hij geen recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft toch een dergelijk recht op verblijf zou kunnen laten gelden of verwerven enkel omdat de beslissing waarbij werd vastgesteld dat zijn verblijfsrechtelijke aanspraken onterecht zijn hem niet ter kennis werd gebracht binnen een termijn van zes maanden.

Het gegeven dat in artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG is aangegeven dat binnen een termijn van zes maanden moet worden overgegaan tot de “afgifte” van een verblijfstitel laat geenszins toe te besluiten dat ook een verblijfstitel dient te worden afgegeven aan burgers van de Unie van wie is vastgesteld dat zij onterecht aanspraak maken op “het verblijfsrecht”.

Het feit dat de wetgever in artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft bepaald dat binnen de negen maanden een beslissing inzake een aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf moet worden getroffen en ter kennis gebracht aan de aanvrager doet aan het voorgaande geen afbreuk. Artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet is in casu niet van toepassing. De wetgever heeft – in tegenstelling tot wat is bepaald in artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet – ook geen verwijzing naar de kennisgeving van een beslissing opgenomen in het in casu toepasselijke artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er ten overvloede op dat het in verzoeksters redenering zou volstaan om zich als burger van de Unie te onttrekken aan de kennisgeving van een rechtsgeldige beslissing waarbij wordt vastgesteld dat geen recht op verblijf bestaat om alsnog een dergelijk recht erkend te zien. Nergens blijkt dat dit de bedoeling was van de Uniewetgever of de nationale wetgever.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.”

In voorliggende zaak heeft verweerder wel degelijk een beslissing genomen binnen een termijn van zes maanden nadat verzoekster een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Zij diende haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving namelijk in op 27 juli 2016 en verweerder nam op 23 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 schond door haar geen verklaring van inschrijving af te geven. Er moet worden benadrukt dat in voormelde reglementaire bepaling uitdrukkelijk wordt gesteld dat slechts een verklaring van inschrijving moet worden afgegeven indien “de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet” en in casu werd wel een beslissing genomen.

Een schending van artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, § 4, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 50, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Haar betoog luidt als volgt:

“10.

De bestreden beslissing is strijdig met art. 40 § 4, 1° van de Vreemdelingenwet iuo. art. 50 § 1 van het Vreemdelingen-KB.

Als werkzoekende dient betrokkenen, overeenkomstig art. 50 § 2, 3° van het KB van 8 oktober 1981 aan te tonen

- *dat zij is ingeschreven bij bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling;*
- *dat zij een reële kans heeft op tewerkstelling;*

Dat zij aan de eerste voorwaarde voldoet, valt buiten iedere betwisting, aangezien zij ingeschreven is bij de VDAB.

11.

De bestreden beslissing houdt evenwel voor dat zij niet aannemelijk maakt een reële kans te hebben op tewerkstelling.

De bestreden beslissing overweegt terzake dat verzoekster enkel kort zou gewerkt hebben, en nadien heeft zij geen werk meer gevonden, hetgeen "niet het beste doet vermoeden omtrent de tewerkstellingskansen van betrokkene." (sic)

Er zou voor het overige geen informatie aanwezig zijn in het dossier omtrent een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen de een verdere inschakeling op de arbeidsmarkt tonen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen.

De bestreden beslissing concludeert: "bij gebreke aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (...) ook niet toegestaan kan worden."

12.

Voormelde motivering (= "het gebrek aan concrete bewijzen) komt in strijd

- *met de stukken welke aanwezig zijn in het dossier;*
- *met de concrete feitelijkheden en het traject dat verzoekster thans doorloopt, om haar kansen op tewerkstelling te vergroten;*

Terzake kan worden verwezen naar de inhoud van de bijlage 19 waaruit blijkt welke stukken verzoekster heeft neergelegd ten bewijze van haar werkelijke kans op tewerkstelling binnen een redelijke termijn:

- *Verscheidene schooldiploma's*
- *Arbeidscontracten uit Zweden (studentenjobs)*
- *Bewijs van afgeronde lessen universiteit*
- *Bewijzen sollicitaties;*

Daarbij komt dat verzoekster is ingeschreven bij de VDAB en een opleiding Nederlands volgt, welke uiteraard bijdraagt tot haar kansen op een tewerkstelling binnen een redelijke termijn.

De motivering van de bestreden beslissing vermeldt evenwel niets over:

- *De opleiding Nederlands welke verzoekster thans volgt;*
- *De relevante diploma's van verzoekster, waaronder haar universitair/ hoge school diploma (= verzoekster is gediplomeerd kleuterverzorgster);*
- *Haar eerdere arbeidscontracten in Zweden;*

Art. 50 § 2, 3°b van het Vreemdelingen-KB bepaalt nochtans uitdrukkelijk [...]: b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

In casu blijkt uit de motivering van de beslissing niet dat rekening werd gehouden met

- *De door verzoekster behaalde diploma's welke haar kans op tewerkstelling uiteraard wel in gunstige zin beïnvloeden (na opleiding Nederlandse taal);*
- *De huidige opleiding welke zij via de VDAB thans volgt;*

- De persoonlijke omstandigheid dat verzoekster Zweedse is en de thans gevolgde opleiding Nederlands evident een aanzienlijke verbetering van haar kansen op tewerkstelling voor gevolg zal hebben;

Voormelde elementen worden als het ware doodgezwegen in de bestreden beslissing, minstens blijkt niet uit de beslissing dat hiermee rekening werd gehouden, aangezien er in de beslissing nergens melding van wordt gemaakt.

Voorgaande is constitutief voor een schending van de art. 40 § 4, 1° van de Vreemdelingenwet iuo. art. 50 §§ 1-2 van het Vreemdelingen-KB iuo. de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat een eenvoudige lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leert dat aan deze voorwaarde is voldaan. Verweerder heeft duidelijk de motieven in rechte en in feite vermeld die deze beslissing onderbouwen en deze motivering laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Al de overtuigingsstukken die verzoekster aan verweerder overmaakte worden in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden opgesomd en verweerder heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat, ondanks deze stukken, hij geen reële kans op een tewerkstelling in hoofde van verzoekster weerhoudt. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de elementen die zij aanbracht *“als het ware worden doodgezwegen”*. Er dient in dit verband ook te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, niet impliceert dat verweerder elk overtuigingsstuk dat door een vreemdeling wordt aangebracht afzonderlijk dient te bespreken, doch dat hij slechts dient aan te geven op grond van welke redenering hij een bepaalde beslissing heeft genomen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2, 3°, b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, § 2, 3°, b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

[...]

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”

Verzoekster stelt in wezen dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat zij niet aannemelijk maakte een reële kans op tewerkstelling in België te hebben. Zij licht toe dat zij over diploma's en bewijzen van het volgen van lessen aan de universiteit beschikt, dat zij in Zweden studentenarbeid verrichtte, dat zij aantoonde in België te solliciteren en dat zij een cursus volgt om de Nederlandse taal aan te leren. Zij geeft hiermee te kennen haar situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat het standpunt van verweerder – dat, aangezien zij sedert het ogenblik dat zij een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende slechts zes dagen was tewerkgesteld, dat zij sedert 12 september 2016 geen arbeidsbetrekking in België meer heeft gevonden en dat zij geen enkel bewijs heeft voorgelegd inzake een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure, een concreet

voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen, niet blijkt dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling in het Rijk – kennelijk onredelijk is. De Raad wijst er in dit verband op dat van een vreemdeling die voorhoudt naar België te immigreren met het oog op een tewerkstelling mag worden verwacht dat hij zes maand na zijn binnenkomst in het Rijk een passende arbeidsbetrekking heeft of beschikt over concrete perspectieven wat betreft een tewerkstelling waarmee hij in zijn levensonderhoud kan voorzien. Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds dat *“een termijn van zes maanden in beginsel niet ontoereikend [is] om belanghebbenden in staat te stellen zich op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun kwalificaties passen, en in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven”* (HvJ 26 februari 1991, nr. C-292/89, punt 21).

Door voor te houden dat zij, mede gelet op de diploma's waarover zij beschikt, eventueel in de toekomst, wanneer zij de Nederlandse taal heeft aangeleerd, een kans op een tewerkstelling in het Rijk zal hebben toont verzoekster niet aan dat verweerder enige kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door aan te geven dat zij op het ogenblik dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen geen reële kans op een tewerkstelling in België aannemelijk maakte. Verzoekster lijkt ook uit het oog te verliezen dat zij verweerder geen stuk overmaakte waaruit kon worden afgeleid dat zij een cursus volgde om de Nederlandse taal aan te leren, zodat haar uiteenzetting hoe dan ook niet dienstig is. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Ten overvloede dient tevens te worden geduid dat verzoekster ook bij haar verzoekschrift geen stuk voegt waaruit kan worden afgeleid dat zij effectief is gestart met *“een opleiding Nederlands”*.

Verweerder, die uitdrukkelijk heeft gewezen op het feit dat verzoekster een *“bewijs van gevolgde lessen en studentenjob in Zweden”* en *“diploma's”* neerlegde, is ook niet verplicht om het gegeven dat een vreemdeling een bepaalde opleiding volgde en in zijn land van herkomst reeds tewerkgesteld was te weerhouden als een bewijs van het feit dat deze vreemdeling in België een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld indien deze vreemdeling, ondanks deze diploma's en werkervaring, niet aannemelijk maakt dat hij zes maanden na zijn binnenkomst in het Rijk enig concreet vooruitzicht heeft op een tewerkstelling.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet of van artikel 50, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt niet.

2.2.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel, dat betrekking heeft op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2017, de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“13.

Het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert voor verzoekster de verplichting om terug te keren naar Zweden en het gezinsleven met haar levenspartner, dhr. [R.V.D.W.] [...], te beëindigen.

Haar samenwoning en haar (financiële) afhankelijkheid van haar partner (= verzoekster heeft zelf geen inkomen) vallen binnen het toepassingsgebied van art. 8 EVRM, derwijze het bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging impliceert in dit gezinsleven.

Gelet op deze inmenging in het privé en gezinsleven van verzoekster dient acht gesl[agen] te worden op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en a[ls] dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnesse/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boulouf/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, ar. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

14.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

15.

In casu dringt zich de vaststelling op dat de bestreden beslissing de feitelijkheid van het gezinsleven tussen verzoekster en haar Belgische partner, dhr. [R.V.D.W.], flagrant negeert.

Aangezien de Staatssecretaris in de beslissing op geen enkele geen rekening houdt met dit relevant gegeven, dient te worden aangenomen dat de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dient derhalve een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet en 8 EVRM te worden aangenomen.

16.

Voormelde schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet vloeit voort uit de schending van art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,"

(...)

In deze laatste bepaling is de hoorplicht vervat, welke ook een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden, (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een omzetting van art. 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht zodat de bepalingen van het Handvest toepassing vinden, en aldus ook het hoorrecht ex art. 41 van het Handvest., (cfr. art. 51, lid 1 van het Handvest)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd is in casu derhalve van toepassing.

De voorwaarden voor de toepassing van het hoorrecht zijn m.a.w. onbewistbaar vervuld.

17.

In casu kreeg verzoekster voorafgaandelijk de betekening van de bijlage 20 niet de mogelijkheid om het relevante element van haar gezinsleven met dhr. [V.D.W.] kenbaar te maken.

2.3.2. Het staat niet ter discussie dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Op verweerder rust dan ook de verplichting om alvorens een bezwarend besluit te nemen de vreemdeling aan wie dit besluit is gericht de gelegenheid te geven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen. Deze hoorplicht heeft, zoals verzoekster terecht aangeeft, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 37)

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verzoekster betoogt dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen kenbaar maken dat zij ondertussen een gezinsleven heeft met een Belgisch onderdaan en dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een belemmering kunnen vormen om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag of ten aanzien van een burger van de Unie, van wie niet blijkt dat deze een gevaar vormt voor de openbare of dat deze ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan worden genomen, dient te worden gesteld dat deze wetsbepaling slechts van toepassing is *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.”* Het kwam, in voorliggende zaak, derhalve aan verweerder toe te verifiëren of een meer gunstige bepaling uit

een internationaal verdrag – en derhalve eventueel een positieve verplichting die kan voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM – geen hinderpaal vormde om toepassing te maken van voormelde wetsbepaling. Hierbij moet worden benadrukt dat verweerder, die geen nota neerlegde en ter terechtzitting slechts verwees naar het administratief dossier, in casu daarenboven ook niet betwist dat verzoekster een gezinsleven heeft met een Belgisch onderdaan.

De Raad dient dan ook te concluderen dat verweerder niet enkel de hoorplicht heeft miskend doch evenzeer zonder over al de nodige gegevens te beschikken en zonder de vereiste belangenafweging door te voeren – en derhalve op kennelijk onredelijke wijze – de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Een schending van de hoorplicht en de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het derde middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het derde middel niet tot een ruimere vernietiging van het bestreden bevel kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Zij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN ,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK